

## BOEKBESPREKING.

### DIERENLEVEN IN DE WILDERNIS.

Van mijn boekhandelaar kreeg ik toegezonden een boek, dat ik met de grootste belangstelling gelezen heb en dat ik den lezers van dit tijdschrift wil aanbevelen. „Dierenleven in de wildernis”, zoo heet het boek. Het is geschreven door den Amerikaanschen natuurvorscher WILLIAM LONG. Daar de schetsen boeiend geschreven zijn en de Hollandsche vertaling uiterst verzorgd is, laat het boek zich aangenaam lezen. Bovendien verhoogden de illustraties van een kunstenaar en dierenkenner tevens, zeer de aantrekkelijkheid van het werkje. — In dit boek is een man aan 't woord, die, levende in de onmetelijke wouden van Noord-Amerika, het zieleleven en de gewoonten der dieren, die hij op zijn pad tegenkwam, of die hij ongemerkt bespiedde, heeft trachten te doorgronden.

In de geschiedenis van 't eigenwijze hertje geeft de schrijver den lezers een idee, hoe gehoorzaamheid aan de moeder het hoofdgebod is voor de jonge dieren, willen zij niet ondergaan in den fellen strijd om het bestaan.

In de schets van den Vischarend, des te interessanter wijl deze vogel aan onze kusten veelvuldig voorkomt, maken wij kennis met de pedagogische talenten van dien sympathieken roofvogel. Menig ouder, die zijn kinderen in den grond bederft door ze 't leven al te gemakkelijk te maken zou van *Ismaques* (den Indiaanschen naam, waaronder hij telkens genoemd wordt) veel kunnen opsteken, tenminste als hij hem met die belangstelling in zijn opvoedingswerk wil gadeslaan, waarvan W. LONG ons een voorbeeld geeft.

De twee volgende schetsen zijn als een heilzaam geneesmiddel voor de pessimisten onzer samenleving bedoeld.

In „'t vroolijke leven” vertelt de schrijver op zijn aparte smakelijke wijze, hoe alles in de vrije natuur tintelt van levenslust: Alles heeft er volgens LONG plezier. De moeders, die haar kinderen onderricht geven; de leerlingen van de boschschool niet 't minst; de forellen, die in de stroomversnelingen van de klaterende beek hun krachten oefenen en zich vermaken door de schuimklodders uit elkaar te slaan; het hert, dat nagezet wordt door honden en als een pijl voortschiet door 't kreupelhout, over boomstammen, over rotsachtige en moerassige gronden en geen angst kent, maar wel het genotvol besef heeft van de kracht zijner fijne hoeven, waardoor hij reeds honderd maal aan zijn vervolgers ontkomen is; de patrijsjes, die door even stil te liggen één worden met den boschgrond en door hun kleur beveiligd zijn voor den arend, die op zijn breede wieken door de lucht zweeft.

Zorgen voor de toekomst kennen de dieren haast niet. Die maken ons, menschen, het leven dikwijls zoo zwaar en zoo bitter. Zijn wij niet te zwaartillend, vragen wij ons af onder 't lezen.

„Hoe de dieren sterven.” Daarmee besluit de schrijver zijn werkje. Hij is tot de conclusie gekomen, dat zij over 't algemeen een zachten dood hebben. Vele dieren sterven na een prettig leven aan verval van krachten. Zij slapen in om niet meer te ontwaken. Zij, die ten prooi vallen aan een roofdier, verliezen spoedig hun bewustzijn, daar zij gewoonlijk op hun gevoeligst plek worden aangegrepen. En dan wijst de schrijver en op, dat wij de pijn der dieren niet moeten overschatten en vooral niet moeten vergelijken bij hetgeen wij, fijner besnaarde wezens, in dezelfde omstandigheden zouden ondervinden.

Mocht ik bij enkelen door deze bespreking de lust tot lezen hebben opgewekt, dan acht ik me rijkelijk beloond voor mijn moeite.

H. SCHROO JR.